

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 156. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519258640/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

dog – min Constitution var endnu stærk nok til at modstaae saamange og dybe Sjælslidelser. Jeg vandrede fra Bye til Bye – stedse mod Norden; jo længere fra mine Gjenvordigheds Hjem, jo bedre! R***** blev – som De veed – min Landflygtrigheds Maal.”

Her bleve vi atter afbrudte; men Slutningen haaber jeg skal snart følge. Fruc *Charost* kom ind med en bekymret Mine, og leverede ham et Brev. Han læste det, rynkede Panden, knugede det sammen, og gik nogle Gange hæftig op og ned ad Gulvet. Jeg følte, at jeg ikke turde opholde mig længere, og reed. Idet jeg lod min Hest gaac ganske langsomt forbi Haugen, saac jeg over Hækken *Louise* siddende i en Haugestol. Hendes Hoved var bøjet tilbage, hun holdt et Tørklæde over Øjuene – jeg kunde see, at hun hulkede. Da, *Frits!* da faldt det som Skjel fra mine Øjne: en trykkende Smerte i mit Bryst sagde: „*Christian!* Du elsker hende!” Og hun? – Gid F..... havde alle Vagter, Regnskaber og Skyldbøger, og alt det forbandede Kram! Før om otte Dage faer jeg ikke min Skjæbne at vide – om jeg ikke creperer forinden af Utaalmodighed.

Rougemont, August 1816.

Allerkjæreste Frits!

Idag skrive vi – lad mig see! den 6te – ja saa kan Du ikke faae Brevet til den 7de; det er Skade! for ellers vilde jeg bede Dig tømme en Flaske Præsteviin – om Du ingen bedre har – til Ære for Højædle og Velbaarne Hr. Capitain *Christian* von *Rosenberg* og Frøken *Louise Bethune de Charost*, som paa samme Dag agte at indtræde i den søde Forlovelsesstand. Ja, min sødeste Pastor! Jeg er det lykkeligste Asen, som findes baade under Solen og under Maanen; *Louise* elsker mig – det er Textens Ord.

Men det er sandt: Du er en smuk ordentlig, adstadig, bestemt, systematisk Herre, som ikke lider en altfor rhapsodisk Galimatias: jeg skal stræbe at nedtvinge min forliebte Gallopade til en jevn historisk Pasgang.

Som jeg nu skal fortælle: jeg reed da igaar atter herud. Min tilkommende Svigerpapa var som sædvanlig mild og venlig; men dog lidt veemodigt stemt – Mama og *Louise* ligesaa. Her maa sonderes! tænkte jeg. Jeg bliver alene med Fatter, og begynder saa smaat at føle mig for – da slipper det ud: Lejen er ham opsagt – han skal herfra –

Stakkels Louis!

han skal forlade Rougemont, det kjere Rougemont, hans Fødested, hvor han har tilbragt sin Barndom og sexten lykkelige Mænddoms Aar. Stedets Ejermand er død, og har testamenteret det til Jesuiterne. Familien har vel det, hvormed den saa taalelig kan slaae sig igjennem; men at forlade Rougemont! – Da farer der mig en himmelsk Tanke gjennem Hovedet: jeg springer op, griber begge hans Hænder, og siger: „Jeg har et Rougemont der hjemme!“ – Han trykkede mine Hænder til sit Bryst, Taarer trillede ned over hans Kinder: „For mig maaskee, kjere Capitain!“ sagde han langsomt, „men –“ Jeg slap hans Hænder, og sprang afsted ind i Haugestuen til Moder og Datter. „Madame! – Mademoiselle!“ begyndte jeg, „Jeg er Adelsmand, jeg ejer et godt Gods – er fri – min egen Herre!“ – Louise blegnede – „Jeg – jeg nedlægger min Frihed, min Formue, mit Sværd for den elskede Louises Fødder.“ Frue Charost rejste sig med Værdighed; en svag Rødme viste sig og forsvandt i hendes ædle majestætiske Ansigt. „Hr. Capitain!“ sagde hun, „De nærmer Dem en Familie, som er fattig, huusvild, fremmet –“ „– fremmet?“ afbrød jeg, „fremmet? Vor Tænkemaade er eens, vor Religion ligesaa – og dersom Kjerlighed er et Baand mellem Ligesindede –“ Louise traadte hen for mig; hun rødmede, som den nysudsprungne Rose; hendes dejlige Øjne svømmede i Taarer; et Smil bævede om hendes søde Muud. Hun rev sin Handske af, og rakte mig sin Alabastes Haand: „Hr. Capitain!“ sagde hun, med sin Englestemme, „jeg elsker Dem – gjør mine Forældre lykkelige!“ Jeg trykkede hende til mit lyksalige Hjerte. – Moderen lagde sine Hænder velsignende paa vore Hoveder. Louise havde skjult sit Ansigt ved mit Bryst; hun saae ivejret, og sagde med hiin fortryllende skjelmiske Mine: „Men eet Vilkaar! Ingen Mundkurv!“ „Ingen!“ raabte jeg, og gav og tog det første Kys: „ingen uden dennel!“ Hun fløj fra mig om Moderens Hals – om Faderens, der i Døren havde været Vidne til denne rørende Scene.

Men for denne ny Historie vil Du vel ikke skjænke mig Slutningen af den gamle? Du ønsker vel at vide, hvorledes vor stakkels Louis gjenfandt sin Annette? Han skal selv fortælle det!

„Min kjere Søn!“ sagde han i Morges, medens vi en Timestid havde Ro for Damerne, „De mindes maaskee den sidste Gang, jeg var hos Dem i B****, for at tage Afsked? De fulgte mig til R*****, og gav mig de meest rørende Beviser paa deres Velvillie for mig. Jeg troer ikke, at jeg, saa ømt, som jeg burde, besvarede deres barnlige